

I

Words

De laatste zaterdag van juli beloofde een fantastische dag te worden. Alle voortekenen waren gunstig.

– De vakantie was begonnen;

– Daarom hoefde ik mijn schooluniform niet aan te trekken; een zwart pak met een zwarte stropdas en een wit hemd, waardoor je al in begrafenisstemming bent voordat je ook maar een leraar hebt gezien;

– Ik kon mijn lievelingsshirt aandoen – niet zwart maar blauw, en dan ook nog eens precies het soort blauw waar ik vrolijk van word;

– Het was ineens zomerweer, maar dan echt. Zoals op de Bahama's bedoel ik; dat je je met zonnebrand factor honderd moet insmeren om geen huidkanker te krijgen, wat hier dus ongeveer één keer in je leven gebeurt;

– Over een week traden The Comet Cowboys op in Low en de vader van Talisha kon via zijn werk aan vrijkaartjes komen;

– En last but not least zong er ook nog eens de hele tijd dat

zinnetje in mijn hoofd: Talisha die zegt dat ik met mijn nieuwe bril net een jongere broer van Johnny Depp ben.

Tip: laat je niet voor de gek houden door gunstige voortekenen.

Ik had met Talisha afgesproken op de pier. Om elf uur en met voorbedachte rade. Het plan was dat ik eindelijk werk van haar zou maken – iets wat ik al maanden probeerde maar wat telkens mislukte, omdat privacy op St. Michael net zo zeldzaam is als een fatsoenlijke schoolmaaltijd. Om te beginnen heeft Talisha honderd vriendinnen die elke pauze aan haar zitten vastgeplakt als slakken aan een auto na een regenbui. En de weinige keren dat we wel alleen waren, kwamen Simon en Peter ons acuut lopen klieren, zogenaamd om mij te redden, want ‘meiden zijn stom’, maar dat zeggen ze alleen omdat ze zelf geen vriendin kunnen krijgen, wat trouwens niet verwonderlijk is, want in de nabijheid van meisjes gedragen ze zich als een stel baby’s.

Maar deze zaterdag zou alles anders gaan. De enige stoorzenders op Linfertpier waren de meeuwen die je friet willen jatten, dus trok ik fluitend de voordeur achter me dicht en ging de straat op.

Een eindje verder stond een man op de stoep. Of beter gezegd: een weirdo, want hoewel het bloedheet was, droeg hij een dikke trui met strepen, een lange broek en snowboots. Zijn haar – coupe uitgeplozen touw – viel tot over zijn schouders. Hij had geen tas of koffer bij zich maar een zwarte, plastic vuilniszak, waarin zwervers wel vaker hun spullen vervoeren. Het leek me dat hij verdwaald was, want normaal

gesproken zie je nooit daklozen in onze wijk. Ze hangen meestal rond bij de vishuisjes – zo noemen ze hier de afgebladderde schuurtjes waar de vissers vroeger hun netten bewaarden, maar op St. Michael zeggen we altijd ‘pishuisjes’, omdat het er vreselijk stinkt.

Al na een paar passen trilde mijn smartphone in mijn broekzak. Ik vergat de weirdo meteen. Dat zou Talisha kunnen zijn!

Het was een berichtje van Simon: WAAR ZIT JE?

Dat ging ik hem dus echt niet aan zijn neus hangen.

Ik wilde de telefoon weer wegstoppen, maar Dakloos stond ineens voor me en strekte zijn arm naar me uit.

Een beroving! Van schrik deinsde ik terug.

Tot mijn verbazing pakte Dakloos mijn smartphone niet af. Hij wilde me juist iets geven. Zijn groezelige vingers probeerden me een slordig opgevouwen papiertje toe te stoppen.

Gatver! Misschien kwam het wel uit een of andere vuilnisbak waarin hij had zitten wroeten.

Ik sloeg het papiertje uit zijn hand en hoorde mezelf snauwen: ‘Wat moet je?’

‘Don’t shoot the messenger,’ zei hij en toen stak hij de straat over. ‘Mafkees!’ riep ik hem na.

Hij hoorde me niet of deed alsof hij me niet hoorde – in elk geval sjokte hij verder met de plastic zak tegen zich aan gedrukt alsof het een kostbare schat was die hij moest beschermen. Ik staarde hem na tot hij in het plantsoentje verdween.

Creep!

Toen keek ik pas naar het papiertje dat op de stoep was gevallen.

Hè? Stond mijn naam er nou op?

Ik hurkte zodat ik de tekst beter kon lezen en toch niets hoefde aan te raken.

Ja hoor: ELVIS LONG – dat was ik.

Het bloed gonsde in mijn oren. Het was dus niet zomaar een papiertje, maar een briefje. En hoe wist die zwerver wie ik was?

Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn afkeer. Ik raapte het briefje op en vouwde het open. Zwarte, handgeschreven letters en de lay-out van een boodschappenlijstje. Mijn ogen gleden over de tekst.

DIT IS EEN TEST

WE HEBBEN JE VADER

VERTEL HET AAN NIEMAND

ANDERS TEKEN JE ZIJN DOODVONNIS

2

Trying to get to you

Dit moest een vergissing zijn. Dakloos had me vast voor iemand anders aangezien – een of ander rijkeluiszoontje dat toevallig op me leek. Ik bedoel, waarom zou iemand mijn vader willen kidnappen? Hij had meestal meer schulden dan geld.

Aan de andere kant: het was wel mijn naam die op het briefje stond. Op St. Michael zat een Bob Long – geen familie – en een paar straten verder woonde Martin Long – een verre neef – maar ik kende niemand die net als ik Elvis heette. Er zijn maar weinig ouders zo gestoord dat ze hun kind naar een heupwiegende zanger in een karatepak met glitterstenen vernoemen.

Bovendien had de zwerver me in onze straat staan opwachten. Hij wist blijkbaar niet alleen hoe ik heette, maar ook waar ik woonde. Het briefje was dus wel degelijk voor mij bedoeld. Ik geloofde niet dat Dakloos het zelf had geschreven, anders zou hij niet over *the messenger* beginnen. Maar wie had hem in godsnaam als boodschapper op me afgestuurd?

Mijn smartphone trilde opnieuw. Ik dacht meteen weer aan Talisha, maar het bericht kwam ditmaal van Peter.

WAAR ZIT JE NOU, MAN?

Het flitste door me heen: zou het briefje soms van de tweeling zijn? Het zo veelste geintje om Talisha en mij dwars te zitten? Nee, dat kon niet. Peter en Simon wisten niet eens dat ik een afspraak met Talisha had.

Een grap van iemand anders dan?

We hebben je vader...

Dat een of andere kleuter zo'n idiote tekst verzint, daar kon ik nog wel inkomen. Dan zien ze bijvoorbeeld iets op tv en dan gaan ze dat nadoen. Simon is vroeger ook wel eens van een schuurtje gesprongen, omdat hij dacht dat hij net als Superman kon vliegen.

Maar een volwassene die voor de lol zulke briefjes verstuurde? Toch leek het daarop, aan het handschrift te zien. Een demente bejaarde met een morbide gevoel voor humor misschien? Of anders zo'n type als Murry. Hij woonde een paar huizen verder dan mijn moeder en ik en deed niets liever dan de hele buurt terroriseren.

Nou, dan kende hij Elvis Long nog niet! Zo gemakkelijk gaf ik me niet gewonnen. Eerst maar eens controleren of pa niet gewoon thuis op de bank zat.

Met de moderne techniek was dat niet al te ingewikkeld. Ik zocht het nummer van mijn vader en drukte op bellen.

Zijn telefoon ging over. Maar hij nam niet op.

Ik sprak zijn voicemail in. 'Hé, pa. Bel me even, wil je?'

Waarschijnlijk lag hij nog te pitten. Dat was heel gewoon na een optreden.

Maar je weet het niet zeker, fluisterde een stemmetje in mijn hoofd.

Over stoorzenders gesproken! Ik moest er niet aan denken dat ik met Talisha stond te rotzooien terwijl mijn vader...

‘Je wordt bedankt, pa,’ mompelde ik.

Ik stopte de smartphone weg en rende naar John Street.

Sinds mijn ouders uit elkaar zijn, huurt mijn vader daar een tweekamerappartement boven een taartenwinkel. De eigenaresse heet Will Suthers, maar mijn vader en ik zeggen altijd Willy Wonka, omdat ze kan toveren met chocola. Haar cupcakes en brownies zijn crimineel lekker, maar dan echt. Pa is trouwens niet alleen haar huurder maar ook haar buurman, want ze woont in het appartement naast dat van hem. Ze delen een trappenhuis en een knalrode voordeur.

Na tien minuten topsport plakte ik hijgend en bezweet mijn duim op de bovenste bel.

Pa reageerde niet. Ook niet toen ik de brievenbus liet klepperen.

Nou kan hij behoorlijk diep slapen, dus belde ik opnieuw – lang en hard – en daarna belde en klepperde ik tegelijk.

Wachten. Luisteren.

Nee, ik hoorde hem nog steeds niet naar beneden komen. Ik deed een stap achteruit en tuurde omhoog. Er was nergens ook maar iets van een beweging te zien en er ging ook geen raam open.

Ik probeerde een opkomend gevoel van ongerustheid te onderdrukken. Er was heus niks aan de hand. Bovendien kon

ik de sleutels halen en mezelf binnenlaten. Wonka bewaarde een reserveset in de winkel.

Zodra ik de deur van Pies & Pastries openduwde, rammelde er zo'n ouderwetse winkelbel. Een mengeling van zoete en bittere geuren prikkelde mijn neus. Wonka stond achter de toonbank en schoof net een schaal met vleespasteitjes in de vitrine. Zodra ze me herkende, trok ze als een konijn haar bovenlip op. Dat is haar gebruikelijke manier van glimlachen.

'Elvis, love!' zei ze. 'Hoe gaat het met je?'

'Prima,' loog ik. 'Mag ik de sleutels? Mijn vader doet niet open. Waarschijnlijk ligt hij nog in bed.'

Ze herhaalde haar konijnenimitatie en verdween naar achter. 'Nieuwe bril?'

'Goed gezien!' riep ik.

'Staat je leuk!' Ze kwam terug met twee sleutels aan een ringetje. 'Ik zou er eigenlijk ook een moeten. Een leesbril, bedoel ik. Mijn armen worden te kort voor de kleine lettertjes.'

Ik haastte me naar buiten voordat ze ook nog over haar versleten heupen en pijnlijke eksterogen zou beginnen.

Voordeur openmaken! Ik nam de trap met twee treden tegelijk en bonkte met mijn vuist op de deur van mijn vaders appartement.

Of hij had zich bewusteloos gedronken, of hij was er niet. En als hij er niet was, kon dat briefje...

Onzin!

Ik stak de sleutel in het slot en ging naar binnen. Het lage plafond en de kleine kamer gaven me zoals altijd een beklemmend gevoel. Een paar seconden, toen was het over.

'Pa!' riep ik. 'Pa, ik ben het! Elvis!'

Het kostte geen uren om mijn vaders woning te doorzoeken. Ik kon de bank, de tv en het keukentje met de eetbar in één oogopslag zien. Mijn vader was de grote afwezige.

‘Pa?’ Ik liep de smalle slaapkamer in.

Er lag niemand in bed. Sterker nog: het was al opgemaakt. Over de stoel naast het raam hingen geen kleren. Ik controleerde de badkamer – anderhalve vierkante meter cel met wc, afvoerputje en doucheslang – maar ook die was leeg.

Eerlijk gezegd begon ik hem een beetje te knijpen. Pa heeft de biologische klok van een vampier en nu was hij voor elf uur ’s ochtends de deur al uit. Dat was op zijn minst verdacht.

Ik onderwierp het keukentje aan een nadere inspectie. Mijn vader was niet tijdens het ontbijt meegenomen, anders zouden er nog spullen rondslingeren. In de gootsteen stond alleen een glas. Geen vuil bord, gebruikte mok of koekenpan. Misschien moest hij nog eten en bleken de eieren ineens op. Was hij even naar de Co-op om nieuwe te halen. Ik zag sowieso nergens bewijzen van een plotseling vertrek of een gevecht, zoals gebroken fotolijstjes of een omgevallen stoel. De krukken bij de eetbar stonden nog gewoon rechtop en waren zelfs niet verschoven. Dat was geruststellend. Mijn vader zou zich nooit zonder tegenstribbelen mee laten nemen en het leek me ook niet aannemelijk dat de kidnappers alles netjes hadden opgeruimd.

Toch kon ik het niet laten om de inhoud van de koelkast te checken. Vijf eieren, boter, bacon, melk. In de kast lag nog een half brood en ik vond een pot oploskoffie en theezakjes. Ruim voldoende voor een ontbijt.

Niet naar de Co-op dus.

Ik wipte het deksel van de pedaalemmer open. Er zat pas een nieuwe zak in. Ik verwachtte eierschalen of gebruikte theezakjes aan te treffen, maar nee. Op de bodem lag alleen een leeg conservenblik: ravioli met tomatensaus.

Toen rinkelde er toch weer ergens een alarmbelletje.

Geen spoor van een ontbijt, alleen van avondeten en...

Het bed! Waarschijnlijk was het niet al opgemaakt, maar gewoonweg niet beslapen.

Ik leunde tegen het aanrecht en kauwde op de binnenkant van mijn wang.

Waarom was pa vannacht niet thuisgekomen? Had hij iemand ontmoet en was hij ergens anders blijven pitten? Het zou wel stomtoevallig zijn dat zoiets nou net gebeurde op de dag dat ik zo'n raar briefje kreeg.

Sommige dagen beginnen fantastisch, maar als je even niet oplet, zit je ineens in de hel. Ik moest er serieus rekening mee houden dat het wel eens waar zou kunnen zijn. Dat m'n pa echt was ontvoerd. Niet vanmorgen pas, maar gisteren al.